

Arrest

nr. 64 766 van 13 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. VAN KELST verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Sulaymaniyah in Noord-Irak. U diende in België een eerste asielaanvraag in op 12 augustus 2008. Op 27 april 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 26 mei 2010 ging u in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 3 september 2010 bevestigde de RVV de eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS. U tekende beroep aan bij de Raad van State tegen de beslissing van de RVV. Op 13 oktober 2010 werd dit beroep door de Raad van State verworpen.

Op 20 oktober 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 22 oktober 2010 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) deze aanvraag onontvankelijk (bijlage 13quater).

Op 17 november 2010 diende u een derde asielaanvraag in. U baseerde zich op dezelfde feiten als die van uw eerste asielaanvraag.

Na een opleiding van drie jaar zou u in 2003 aan de slag gegaan zijn als politieofficier in Sulaymaniyah. In januari 2008 werd u door de lokale chef van de veiligheidsdienst "Asayesh" opgedragen om een opdracht in Kirkuk uit te voeren. Eén dag per week werd u naar het politiekantoor van Aruba uitgestuurd en diende er een rapport op te stellen over de misdrijven die in de regio werden gepleegd. Tijdens de nacht van 11 juli 2008 hoorde u geweerschoten nabij de plaats waar u in Kirkuk logeerde. De volgende ochtend stelde u vast dat de voordeur beschoten was. Omdat uw huisbaas vermoedde dat deze aanslag een gevolg was van uw aanwezigheid, vroeg hij u om zijn woning te verlaten. Hierop volgend keerde u naar Sulaymaniyah terug en trok naar de woning van een oom. Na overleg met uw vader besliste u om uw job als politieofficier op te geven en dook u onder bij uw oom. Op 30 juni 2008 meldde een bevriende politieofficier, (A.), u dat er een aanhoudingsbevel tegen u was uitgevaardigd. Enkele dagen later bezochten agenten van de "Asayesh" uw thuisadres en namen tal van persoonlijke en professionele documenten in beslag. Daarenboven werd uw vader verschillende keren voor verhoor meegenomen naar het bureau van de "Asayesh". Hierbij werd hij over uw verblijfplaats ondervraagd en werd erop aangedrongen dat u zich zou aangeven. Omdat u vreesde ter dood te worden veroordeeld voor desertie, vluchtte u op 25 juli 2008 naar Turkije. U reisde door naar België en vroeg hier op 12 augustus 2008 asiel aan. In maart 2009 vernam u dat uw broer (Sho.) door twee onbekende mannen werd meegenomen. Sindsdien ontbreekt ieder spoor van hem. In oktober 2009 zou u van uw familie vernomen hebben dat er intussen een vonnis was geveld, waarbij u bij verstek tot een gevangenisstraf van vijf jaar werd veroordeeld.

In het kader van uw derde asielaanvraag legde u nog een aantal bijkomende documenten voor: twee attesten van de Irakese ambassade in Brussel die uw identiteit aantonen (zonder foto), een gelegaliseerde kopie van het arrestatiebevel en een gelegaliseerde kopie van het vonnis, een intern politiedocument dat naar uw broer verwijst en tot slot nog enkele documenten die uw profiel van politieagent bevestigen en kopies van de identiteitskaart en het bewijs van nationaliteit van uw vader. U legde bovendien nog enkele bijkomende verklaringen af in het kader van uw derde asielaanvraag. Uw andere broer zou ondergedoken leven nadat hij had vernomen dat de "Asayesh" op zoek was naar hem. Verder zou u vernomen hebben dat uw overige familieleden verhuisd zijn omdat ze regelmatig werden lastig gevallen door de politiediensten.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U baseerde zich op dezelfde feiten als die van uw eerste asielaanvraag. Deze eerste asielaanvraag werd evenwel door het CGVS afgewezen omdat uw geloofwaardigheid volledig in twijfel werd getrokken. Niet alleen pleegde u fraude door een (ver)vals(t)e identiteitskaart voor te leggen maar bovendien bleken ook uw verklaringen onvoldoende geloofwaardig te zijn. De nieuwe documenten die u voorlegde en uw bijkomende verklaringen in het kader van uw derde asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze de eerdere negatieve beslissing kunnen ombuigen in een gunstigere appreciatie.

Vooreerst legde u twee attesten voor die werden afgeleverd door de Irakese ambassade in Brussel. Het eerste attest, de dato 28 september 2010, bevestigt dat er een kopie van uw identiteitskaart naar de bevoegde administratieve instantie in Irak werd opgestuurd met het oog op een geldigheidsonderzoek. Het tweede attest, de dato 4 november 2010, bevestigt dat u de Irakese nationaliteit bezit, iets wat overigens door het CGVS niet ter discussie wordt gesteld. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat deze twee door de Irakese ambassade uitgereikte attesten niet bewijzen dat de door u voorgelegde identiteitskaart authentiek is. Strikt genomen bevestigen deze twee attesten immers enkel dat iemand met de naam (M.S.N.), geboren op 5 mei 1974, titularis van document met nummer 001378/547418 de Irakese nationaliteit bezit. Strikt genomen kan u nog steeds niet aantonen dat u die persoon betreft op deze stukken aangezien de identiteitskaart die u voorlegde vervalst is en u, buiten deze twee attesten, geen enkel ander officieel identiteitsdocument voorlegt (zie ook antwoorddocument Federale Politie, toegevoegd aan het administratief dossier van uw eerste asielaanvraag).

Meer fundamenteel dringt de vraag zich op waarom u zelf vrijwillig contact heeft opgenomen met de Irakese ambassade in België terwijl u stellig verklaart wegens desertie ter dood te zijn veroordeeld door de Irakese autoriteiten. U haalde in dit verband trouwens aan dat de Irakese autoriteiten nog steeds op zoek zijn naar u (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Niettegenstaande deze vrees heeft u zich uit vrije wil zelf aangeboden bij de ambassade van uw land. Dit is wel bijzonder ongerijmd. U werd hiermee geconfronteerd. U verklaarde dat de Irakese ambassade hier in Brussel in de eerste plaats een vertegenwoordiging is van de autoriteiten in Centraal-Irak en niet van de Koerdische autoriteiten in Noord-Irak door wie u wordt gevisieerd. U werd er vervolgens op gewezen dat voor de administratieve aanvraag die u had ingediend de Irakese ambassade naar alle waarschijnlijkheid toch

contact heeft moeten opnemen met de Noord-Irakese autoriteiten aangezien u uw identiteitskaart, dewelke in Sulaymaniyah (Noord-Irak) is uitgegeven, wilde laten valideren. U verklaarde nu dat er in Bagdad een centrale administratieve instantie is die zich over deze zaken ontfenmt. U voegde er verder aan toe zeker te zijn dat de Koerdische autoriteiten niets afwisten van de aanvraag die u had ingediend bij de Irakese ambassade in Brussel en ook dat de Irakese ambassade naar alle waarschijnlijkheid niet op de hoogte was van het feit dat u was veroordeeld wegens desertie. Tot slot haalde u aan dat u geen andere keuze had dan naar de Irakese ambassade te gaan om uw identiteit alsnog te laten vaststellen (zie gehoorverslag CGVS, p.2 en p.3). Het blijft evenwel onbegrijpelijk dat iemand die vreest door de Irakese autoriteiten te zullen worden om het leven gebracht, het risico neemt om uit eigen beweging met de vertegenwoordiging in België van diezelfde overheid contact op te nemen, louter omwille van een administratieve kwestie. De uitleg die u hiervoor geeft, namelijk dat u zeker bent dat de Noord-Irakese autoriteiten niet op de hoogte zijn van uw aanvraag en ook dat de Irakese ambassade in Brussel niet op de hoogte is van het feit dat u was veroordeeld wegens desertie, berust louter op uw eigen speculaties en vermoedens. Indien u werkelijk vreest voor uw leven en voor een zware straf - u spreekt zelfs over de doodstraf - kan worden aangenomen dat uw ambassade hiervan op de hoogte is en bij het minste onderzoek op deze bezwarende feiten zal stuiten. Dat u in uw contacten met uw ambassade geen enkel risico zag, spreekt andermaal uw vrees voor vervolging tegen.

Verder legde u nog een gelegaliseerde kopie voor van het arrestatiebevel dat tegen u was uitgevaardigd en een gelegaliseerde kopie van het vonnis waarbij u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar. Het is merkwaardig dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag had verklaard deze documenten op verdoken wijze via een collega te hebben verkregen, terwijl u nu gelegaliseerde kopieën bezorgt, waarvoor evenwel een beroep moet worden gedaan op uw autoriteiten, andermaal diegenen die u vreest. U lichtte toe dat uw broer (Shi.), naar de afdeling "General Police Directorate, Police Directorate for Civil Protection Activities, Legal Department" was gegaan om daar het arrestatiebevel en het vonnis op te vragen. Men zou hem gezegd hebben dat hij dit enkel via tussenkomst van een advocaat kon bekomen. Hierop zou uw broer hebben aangedrongen om alsnog de gevraagde stukken te verkrijgen zodat hij zijn advocaat kon uitleggen waarover het precies ging. Deze gelegaliseerde kopieën heeft hij dan gewoon meegekregen (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Het is niet duidelijk waarom uw broer destijds de bovengenoemde documenten niet heeft opgevraagd via deze officiële weg, maar wel op een verdoken wijze via een tussenpersoon. Het is evenzeer merkwaardig dat uw broer, ook deze keer, de geijkte procedure niet diende te volgen maar zelfs zonder hulp van een advocaat de stukken onmiddellijk op het Directoraat kon verkrijgen. Opnieuw doet dit alles vraagtekens rijzen omtrent de wijze waarop u deze stukken heeft verkregen alsook omtrent de herkomst en authenticiteit van deze documenten.

In ditzelfde verband legde u nog een kopie voor van een intern politiedocument waarin wordt vermeld dat uw broer de gelegaliseerde kopieën heeft aangevraagd en waarin wordt gevraagd aan de politie om uw broer over u en uw huidige verblijfplaats te ondervragen. Gezien het een louter intern document betreft is het zeer onduidelijk hoe uw broer hieraan is geraakt. U verklaarde verder dat uw broer, nadat hij van een vriend van u had vernomen dat dit document was opgesteld, onderdook omdat hij vreesde te zullen worden gearresteerd door de geheime politie (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Het is evenwel ongerijmd dat uw broer zou worden gearresteerd door de Irakese politie omdat hij uw vonnis en uw arrestatiebevel heeft opgevraagd en bekomen, terwijl de instantie waar hij deze documenten heeft bekomen ook deel uitmaakt van het politiedepartement en geen enkel probleem maakte om bovenvermelde aan hem te overhandigen. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat de instantie waar hij de documenten heeft bekomen, een juridische dienst en onderafdeling was van de politie en dat deze aldus op correcte wijze handelde. Maar daarnaast zouden ze klaarblijkelijk ook de geheime politie hebben getipt over uw broer en impliciet de opdracht hebben gegeven hem te laten arresteren (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Opnieuw kan u dit op geen enkele wijze aantonen.

U legde nog enkele bijkomende verklaringen af in het kader van uw derde asielaanvraag. Zo verklaarde u dat uw familie is verhuisd omdat ze regelmatig werden lastig gevallen door de politie. Uw broer (Shi.) zou tot op heden nog ondergedoken leven. U kon er verder niet veel over zeggen omdat u al lang niet meer met hem had gesproken. U lichtte verder nog toe dat uw familie u niet alles vertelde omdat uzelf in België in een zeer slechte situatie verkeerde (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Deze bijkomende verklaringen zijn erg vaag en zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Verder verwees u nog naar de gespannen situatie in Sulaymaniya naar aanleiding van de demonstraties tegen het regime (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat deze demonstraties geen uitstaans hebben met uw persoonlijke problemen waardoor u uit Irak bent moeten vluchten.

In de marge weze nog opgemerkt dat u nog drie documenten voorlegde ter bevestiging van het feit dat u werkzaam was als politieagent. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat het CGVS uw profiel

als politieagent niet ter discussie stelt, wel de problemen die volgens u hieruit zouden zijn voortgevloeid. Tot slot legde u nog kopieën voor van de identiteitskaart en het bewijs van nationaliteit van uw vader. Deze verwijzen naar de identiteitsgegevens van uw vader - alhoewel u een familieband niet sluitend kan aantonen - dewelke hier evenmin ter discussie staan.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielaanvraag ongelooftwaardig geacht en kan u naar aanleiding van uw derde asielaanvraag de hoedanigheid van vluchteling niet worden toegekend.

Tot slot wenst het CGVS op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratieve dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Hij werpt op dat hij zich tot de Iraakse ambassade heeft gewend ten einde zijn identiteit te bevestigen en op deze wijze de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag te herstellen. De ambassade heeft op 28 september 2010 een attest afgeleverd waaruit blijkt dat de aanvraag werd doorgestuurd naar de centrale autoriteit waarna op 4 november 2010 een attest van nationaliteit werd afgeleverd waaruit de bevestiging van zijn identiteit blijkt op basis van het vermeende vervalste identiteitsstuk. De Iraakse ambassade maakt geen voorbehoud over de rechtsgeldigheid van dit identiteitsstuk en bevestigt zijn identiteitsgegevens zoals vermeld op de identiteitskaart en die overeenstemmen met de overige documenten in zijn dossier. Op deze wijze wordt de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag hersteld. Verzoeker stelt dat uit de twee attesten van de Iraakse ambassade wel degelijk blijkt dat zijn vermeende vervalste identiteitskaart authentiek is. De attesten vermelden immers het identiteitskaartnummer 001378. Verzoeker stelt verder dat zich mogelijks vergissingen hebben voorgedaan in het onderzoek door de Federale Politie. De commissaris-generaal miskent de bewijswaarde van de voorgelegde stukken ernstig door de valsheid van het identiteitsdocument te blijven inroepen en dient in redelijkheid uit te gaan van een authentiek identiteitsdocument. Minstens kan aan de vaststelling dat het identiteitsdocument vervalst zou zijn de nodige twijfel worden gekoppeld en het asielaanvraag vanuit deze optiek worden herbeoordeeld.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel.

Hij betoogt dat de commissaris-generaal niet op afdoende zorgvuldige wijze de voorgelegde stukken heeft beoordeeld daar waar hij motiveert als zou strikt genomen nog steeds niet zijn aangetoond dat de persoon die op de stukken figureert gelijk is met verzoeker aangezien de voorgelegde identiteitskaart vervalst is. Verzoeker stelt verder dat het door hem voorgelegde bewijs van nationaliteit en het getuigschrift dat een akte van geboorte vervangt, afgeleverd door de bevoegde diplomatieke diensten, uiteraard als identiteitsstuk geldt. De stelling in de bestreden beslissing dat hij, buiten de twee attesten van de ambassade geen enkel ander officieel identiteitsdocument kan voorleggen, kan dan ook niet worden volgehouden. Het staat vast dat verzoekers identiteit door de attesten van de ambassade wordt bevestigd. De commissaris-generaal gaat er blijkbaar van uit dat de ambassade zonder meer om het even welk document authenticiteert doch haalt hiervoor geen elementen aan in de bestreden beslissing. Indien de commissaris-generaal twijfelt aan de diensten van de Iraakse diplomatieke diensten dient hij dit te vermelden. De commissaris-generaal geeft blijk van een onzorgvuldige feitenvinding en de elementen waarop hij zijn beslissing baseert zijn onjuist, minstens onvolledig.

2.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 57/6 voorlaatste alinea van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, 2 van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen.

In casu werpt verzoeker op dat hij geen andere mogelijkheid heeft gezien dan zich te wenden tot de Iraakse diplomatieke diensten en dat hij, juist omwille van zijn vrees voor vervolgingen in de zin van het Verdrag van Genève, beroep heeft gedaan op deze diensten omdat dit de enige mogelijkheid was de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen.

2.2.1. De drie voormelde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.3. Verzoekers argumentatie in voorliggend verzoekschrift betreft een betoog aangaande de authenticiteit van de bijgebrachte identiteitsdocumenten teneinde door het aantonen van zijn identiteit de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te staven.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat de Raad bij arrest 47 780 van 3 september 2010, dat kracht van gewijsde heeft, oordeelde: *“Anderzijds wordt opgemerkt, waar inzake verzoekers identiteit in de bestreden beslissing wordt gesteld dat “[h]et feit dat u een vervalste identiteitskaart voorlegde, ondermijnt aldus sterk de geloofwaardigheid van uw verklaringen, van uw algehele geloofwaardigheid alsook van de overige door u neergelegde stukken waarvan u niet aantoot dat u de person bent van wie er hier sprake is” evenals “(...) is uw identiteit voor het CGVS onbekend en kan u niet aantonen dat de andere documenten die u voorlegde op u betrekking hebben”, dat door de andere neergelegde en door verweerder genegeerde stukken aangaande zijn identiteit, verzoeker, mede door de stukken bij het verzoekschrift gevoegd en deze ter terechtzitting neergelegd alsook zijn verklaringen dienaangaande, zijn identiteit en profiel prima facie aannemelijk maakt”* (zie overweging 2.2.3.). In de mate dat verzoeker door middel van de stukken van de Iraakse ambassade en betoog zijn identiteit tracht te staven, dient te worden opgemerkt dat deze voorgehouden identiteit blijkens voormeld arrest niet werd betwist.

In voormeld arrest werd tevens geoordeeld, met inachtneming van de authenticiteit van de gelegaliseerde kopie van het vonnis dat (i) verzoekers spoorslagse vertrek na het eenmalige incident in Kirkuk niet te verzoenen is met zijn positie en rang binnen de Iraakse politiediensten (ii) het feit dat hij tijdens of na het proces inzake zijn desertie geen beroep heeft gedaan op een advocaat getuigt van nalatigheid (iii) de strafmaat omwille van zijn desertie niet disproportioneel is (zie overweging 2.2.4.2.).

Dienvolgens werd besloten dat verzoeker niet aantoot dat hij ingevolge zijn desertie omwille van één van de criteria van de vluchtelingendefinitie strafrechtelijk werd vervolgd of disproportioneel werd bestraft (zie overweging 2.3.).

Daarenboven wordt in het kader van verzoekers derde asielaanvraag terecht vastgesteld dat het feit dat verzoeker, die verklaart dat hij wegens desertie is veroordeeld door de Iraakse autoriteiten en dat de Iraakse autoriteiten nog steeds naar hem op zoek zijn, zich uit vrije wil heeft aangeboden bij de Iraakse ambassade te Brussel niet te verzoenen is met zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zijn contacten met de Iraakse ambassade te Brussel te rijmen vallen met zijn vrees voor vervolging door de Iraakse autoriteiten. Deze terechte en pertinente motivering vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan ter weerlegging van deze motivering die aldus onverminderd overeind blijft.

Verzoekers argumentatie in voorliggend verzoekschrift omtrent de bijgebrachte identiteitsdocumenten vermogen niet voormelde vaststellingen te weerleggen.

In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan voormelde vaststellingen om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoekers eerste drie middelen zijn ongegrond.

2.3. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Er wordt slechts een summiere overweging opgenomen in de bestreden beslissing aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers leven is in gevaar als gevolg van willekeurig geweld en het asielrelaas.

2.4. In de mate dat verzoeker zich beroept op het asielrelaas dient omwille van de vaststellingen dienaangaande (zie *sub* 2.2.3.) en de elementen in het administratief dossier vastgesteld te worden dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker met zijn verwijzing naar willekeurig geweld de algemene situatie in zijn land van herkomst aanhaalt, wordt verweerder bijgetreden waar die repliceert dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er thans in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Verzoekers algemene en blote bewering is niet van die aard om de concrete motivering terzake in de bestreden beslissing en de informatie van het Commissariaat-generaal waarop deze motivering is gebaseerd, te weerleggen of te ontkrachten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS